

[Steffen Kjærulff-Schmidt]

større aktiepost i et selskab, må finde sig i at blive kendt af omverdenen i sammenhæng med selskabet.«

Da det særegne for interessentskaber er, at det er personerne bag I/S'et, der er bærere af interessentskabets rettigheder og forpligtelser, og da offentlighedsbestemmelserne reelt kunne gøres helt illusoriske, hvis anmeldelsespligten kun skulle udstrækkes til interessentskabet, må det antages at være den herskende teoretiske opfattelse, at oplysningspligten ikke kan opfyldes ved oplysning om I/S'et som eneaktionær. Det er da også klart urimeligt, hvis nogle virksomheder, selv om det ikke kan udelukkes at de har legitime motiver, kan anonymisere ejerforholdene, medens andre virksomheder tvinges til at blotlægge ejerinteresserne.

Da der ikke foreligger domstolsafgørelser, og da overtrædelse af offentlighedsbestemmelserne er bødesanktioneret, jf. § 161, stk. 1, bør ministeren følge spørgers opfordring til at søge spørgsmålet prøvet ved domstolene og i modsat fald lukke det utrolige hul i loven, der her er afdækket.

Svar (22/6 93):

Industriministeren (Trøjborg):

I overensstemmelse med, hvad min forgænger og jeg selv tidligere har svaret på lignende spørgsmål (spørgsmål 36 – Folketingets Erhvervsudvalg af 2. april 1992 samt spørgsmål nr. S 331 – Køpke Christensen (FP) af 27. januar 1993), finder jeg ikke anledning til at skride ind over for, at et interessentskab ejer et selskabs aktier. Jeg finder ikke, at et sådant ejerforhold i sig selv bevirker en omgåelse af offentlighedens ret til indsigt i aktieselskabers ejerforhold.

Det er min opfattelse, at ændringer i aktieselskabslovens generelle regler om storaktionærer ikke er en hensigtsmæssig løsning på helt specifikke forhold, hvor der muligvis foreligger omgåelsestanker. Større gennemsigthed i interessentskabers deltagerkreds kan bedre opnås ved at regulere dette i firmaloven, som omhandler interessentskaber.

Som anført i min besvarelse af spørgsmål nr. S 331 indgår spørgsmålet om, hvilken offentlighed der bør være om interessentskaber, i mine overvejelser omkring en modernisering af firmaloven, der i dag kun indeholder sparsomme krav til blandt andet interessentskaber.

Af disse grunde er der ikke anledning til at tage initiativ til en yderligere regulering af storaktionærernes forhold.

Spm. nr. S 1002

Til *indenrigsministeren* (18/6 93) af:

Steffen Kjærulff-Schmidt (FP):

»Kan ministeren bekræfte, at sandheden om flygtningelandsbyprojektet er, at det er sat i gang under VK-regeringen, og vil ministeren oplyse, hvor langt fremme planlægningen og projekteringen var, da den nuværende regering tiltrådte?«

Begrundelse

I den politiske debat hævdes det undertiden, at den nuværende regering har iværksat projektet med opførelse af barakbyer til flygtninge i danske kommuner.

Der er ikke tvivl om, at regeringspartierne kommunalpolitikere i den kommende kommunale valgkamp mange steder i landet vil blive stillet over for meget markante påstande om, at flygtningelandsbyer ville have været overflødige, hvis regeringen havde fortsat VK-regeringens politik på udlændinge- og flygtningeområdet.

Sådanne påstande harmonerer naturligvis ikke med den kendsgerning, at VK-regeringens miljøminister, Per Stig Møller, den 14. januar 1993 fremsatte lovforslag nr. L 171 om ændring af planlægningsloven. (Tilvejebringelse af indkvarteringssteder for asylansøgere). Med dette lovforslag skulle vejen banes for at fritage for overholdelse af en række krav i planlovgivningen, bl.a. krav om tilvejebringelse af region-, kommune- og lokalplaner.

Det virker utroligt, hvis politikere fra de to tidligere regeringspartier forsøger at bortforklare, at »arkitekterne« bag barakbyprojektet var VK-regeringen selv og ikke den nuværende regering.

Spørgeren opfordrer ministeren til kort at beskrive det reelle handlingsforløb bag projektet, bl.a. således, at det af besvarelsen fremgår, hvornår den daværende VK-regering påbegyndte arbejdet med dette projekt, og hvor langt fremme projektet var ved regeringsskiftet.

Det bedes tillige oplyst, om VK-regeringen inddrog Kommunernes Landsforening eller enkelte kommuner i overvejelserne om lovfor-